

Sygn. akt I C 457/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w następującym składzie :

Przewodniczący : Sędzia SR J. G.

Protokolant : Inspektor E. D.

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2016 r. w Zgierzu na rozprawie

sprawy z powództwa **T. S.**

przeciwko (...) **Spółce Akcyjnej z siedzibą w S.**

o zapłatę

- zasądza od (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz T. S. kwotę 2.777,75 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt siedem złotych 75/100) tytułem z ustawowymi odsetkami od dnia 12 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.156 zł (dwa tysiące sto pięćdziesiąt sześć złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania;
- oddala powództwo w pozostałej części;
- nakazuje pobrać od (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w S. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu kwotę 59,82 zł (pięćdziesiąt dziewięć złotych 82/100) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Sygn. akt I C 457/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 15 lutego 2015 r. T. S. wystąpił o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w S. kwoty 2.777,75 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 lipca 2015 r. oraz kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, iż w dniu 11 czerwca 2015 r. doszło do kolizji drogowej, wskutek której uszkodzeniu uległ samochód marki V. (...) stanowiący współwłasność J. I. i M. I.. Sprawca szkody objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w ramach umowy zawartej z pozwanym, który wypłacił kwotę 10.180,08 zł z tytułu kosztów naprawy. Kwota ta jest w ocenie powoda zaniżona, gdyż rzeczywiste koszty naprawy wynoszą 12.957,83 zł brutto. Poszkodowani przelali na powoda wierzytelność względem pozwanego Towarzystwa.

(pozew – k. 3-5)

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. wniosło o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu. Pozwany zakwestionował powództwo co do wysokości. Podniósł, że zapewnił powodowi faktyczną możliwość profesjonalnej naprawy pojazdu za przyznaną kwotę odszkodowania. Pozwany podjął bowiem współpracę z (...) sp. z o.o., która z kolei współpracuje z wyselekcjonowanymi pod względem jakości świadczonych usług warsztatami naprawczymi na terenie całej Polski. W ramach tej współpracy stworzony został program (...) polegający na naprawie pojazdu zgodnie z kosztorysami sporządzanymi przez pozwanego. Powód został powiadomiony o możliwości wykonania naprawy w ramach tego programu. Pozwany podniósł także, iż zgodnie z Wytycznymi Komisji Nadzoru Finansowego z dnia 16 grudnia 2014 r., zakład ubezpieczeń powinien uwzględniać wyłącznie wartość części O w przypadku pojazdów będących na gwarancji producenta, który uzależnia zachowanie gwarancji od wykorzystania w naprawie wyłącznie takich części bądź w sytuacji, gdy uzasadnia

to szczególnie interes uprawnionego. Pozwany wskazał, że powód nie wykazał w przedmiotowej sprawie zasadności przeprowadzenia naprawy pojazdu przy użyciu części nowych i oryginalnych. Nadto uszkodzeniu uległy jedynie listwy, które mają prostą konstrukcję, co również przemawia za zastosowaniem części P.

(odpowiedź na pozew – k. 18-22)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 czerwca 2015 r. w Z. na ul. (...) doszło do kolizji drogowej, w której kierujący samochodem osobowym marki M. numer rej. (...), podczas nieprawidłowo wykonywanego manewru cofania, uderzył w samochód osobowy marki V. (...) nr rej. (...). Posiadacza samochodu sprawcy zdarzenia ubezpieczony był od odpowiedzialności cywilnej w od (...) S.A. z siedzibą w S..

(bezsporne, nadto notatka informacyjna o zdarzeniu drogowym – k. 48v – akta szkody, płyta CD)

W pojeździe V. (...) nr rej. (...) należącym do J. I. i M. I. uszkodzeniu uległy: nakładka zderzaka, listwa ochronna, nadkole przednie lewe, reflektor lewy, drzwi przednie lewe, drzwi tylne lewe, wnęka koła tylnego, osłona zderzaka, koło przednie i tylne lewe, słupek.

(bezsporne, nadto zdjęcia – k. 48v – akta szkody, płyta CD, protokół szkody – k. 48v – akta szkody, płyta CD)

W dniu 11 czerwca 2015 r. powód zgłosił szkodę pozwanemu.

(bezsporne, akta szkody, płyta CD)

Ubezpieczyciel sporządził dwie kalkulacje naprawy w systemie A. przy przyjęciu stawki za roboczogodzinę w kwocie 70 zł netto. W kosztorysach zastosowano ceny części zamiennych tzw. zamienników, a w przypadku ich braku ceny części zamiennych oryginalnych oraz urealnienie (pomniejszenie wartości) na oryginalne części zamienne w wysokości 5 %. Wartość materiału lakierniczego została przyjęta w wysokości 90 %. Wartość lakierowania ściany bocznej pomniejszono o 10 %. W pierwszej kalkulacji z dnia 18 czerwca 2015 r. koszt naprawy uszkodzonego auta pozwany wyliczył na kwotę 6.336,60 zł brutto. W drugiej kalkulacji z dnia 1 lipca 2015 r. koszt naprawy wyliczył na 9.542,59 zł, przy czym druga kalkulacja uwzględniała dodatkowo wymianę szkieletu drzwi przednich, wymianę klamki drzwi przednich, wymianę mocowania klamki drzwi przednich, wymianę cylindra zamka bocznego drzwi, wymianę drzwi tylnych, lakierowanie szkieletu drzwi przednich i tylnych.

(bezsporne, nadto kalkulacja naprawy – k. 48v – akta szkody płyta CD)

Decyzją z dnia 3 lipca 2015 r. pozwany przyznał odszkodowanie za naprawę pojazdu w kwocie 9.542,59 zł brutto. W treści pisma wskazał, iż po przedstawieniu kosztorysu do weryfikacji oraz faktur za naprawę, zostanie wypłacona ewentualna dopłata. Decyzją z dnia 4 sierpnia 2015 r. zakład ubezpieczeń przyznał dopłatę odszkodowania w kwocie 637,49 zł. Łączne odszkodowanie wyniosło 10.180,08 zł.

(bezsporne, nadto decyzje – k. 48v – akta szkody płyta CD)

Powód w dniu 23 września 2015 r. sporządził kalkulację naprawy uszkodzonego pojazdu numer (...), w której koszt naprawy wyliczył w systemie E. (...) na kwotę 12.957,83 zł brutto przy przyjęciu cen oryginalnych części zamiennych i stawki za roboczogodzinę w wysokości 100 zł netto. Wartość lakierowania ściany bocznej również pomniejszono o 10 %.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia kalkulacji naprawy – k. 7-10)

W dniu 22 grudnia 2015 r. współwłaściciele uszkodzonego pojazdu - M. I. i J. I. zawarli z T. S. umowę cesji, mocą której przenieśli na rzecz T. S. wierzytelność wynikającą z prawa do uzyskania odszkodowania za szkodę od sprawcy szkody i ubezpieczyciela sprawcy szkody. Wierzytelność obejmowała prawo do dochodzenia wszystkich roszczeń związanych ze szkodą.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia umowy cesji – k. 11, dowód rejestracyjny – k. 48v – akta szkody płyta CD)

Pismem z dnia 27 stycznia 2016 r. T. S. wezwał (...) S.A. z siedzibą w S. do zapłaty zgodnie z przesłanym kosztorysem naprawy numer (...) w terminie 7 dni od daty wysłania pisma.

(bezsporne, nadto poświadczona za zgodność kopia wezwania – k. 12)

Koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wyliczony w systemie A. przy przyjęciu stawki za roboczogodzinę w wysokości 100 zł netto (jako przeciętną w dacie szkody w rejonie (...) w warsztatach specjalizujących się w naprawach blacharsko-lakierniczych) oraz cen detalicznych oryginalnych części zamiennych pochodzących od producenta pojazdu wynosi 12.995,20 zł brutto. Wartość naprawy przy zastosowaniu dostępnych części zamiennych o jakości (...) oraz części oryginalnych z logo producenta wynosi 12.290,55 zł brutto. Wartość lakierowania ściany bocznej lewej pomniejszono o 10 %. Części zamienne dzieli się na następujące kategorie: O, (...), (...) ((...)) i Z. Części O – oryginalne „serwisowe”, które zaleca producent samochodu (są dostępne w jego opakowaniu i z nalepką nawet jeśli nie jest jego producentem). Części (...) – oryginalne „pozostałe” – takie same części oryginalne, ale dystrybuowane przez ich wytwórców, tj. bez pośrednictwa koncernów samochodowych (bez opakowania i nalepek koncernów). Części (...) ((...)) – „porównywalnej jakości” – zamienniki (części nieoryginalne), ale posiadające na podstawie oświadczenia producenta o odpowiedniej jakości specjalny status „części o porównywalnej jakości”. Części Z – zamienniki „zwykłe” – pozostałe zamienniki (części nieoryginalne), które nie posiadają „oświadczenia” i statusu „porównywalnej jakości”. Zastosowanie części zamiennych o jakości (...) pozwala w pełni przywrócić walory techniczne i użytkowe pojazdu po jego naprawie. Stosowanie innych części alternatywnych nie zawsze przynosi wymierne korzyści właścicielowi samochodu. Kiepska jakość i złe dopasowanie nie tylko wydłużają czas naprawy, podnosząc koszty robocizny, ale obniżają wartość auta po naprawie. Dotyczy to zwłaszcza elementów nadwozia – poszycia zewnętrznego.

(pisemna opinia biegłego z zakresu kosztorysowania naprawa oraz wyceny pojazdów samochodowych – k. 69-88, pisemna opinia uzupełniająca – k. 100-119)

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranych dowodów, które uznał za wiarygodne. Biegły z zakresu kosztorysowania napraw oraz wyceny pojazdów samochodowych w opinii pisemnej z dnia 23 czerwca 2016 r. co do zakresu naprawy oparł się m.in. na kalkulacji ubezpieczyciela z dnia 18 czerwca 2015 r., która nie uwzględniała części koniecznych napraw. W kolejnej opinii z 1 lipca 2015 r. biegły rozszerzył zakres naprawy zgodnie uwzględniając poprawioną kalkulację z dnia 1 lipca 2015 r.. Należy przy tym wskazać, iż zakres naprawy uszkodzonego pojazdu nie był sporny między stronami, wobec czego należało uwzględnić koszty naprawy wskazane w opinii uzupełniającej. Opinie biegłego nie były przy tym kwestionowane przez stronę pozwaną, a spór pomiędzy stronami ma charakter prawny i wiąże się ze sposobem naprawienia szkody.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Warunki odpowiedzialności pozwanego określają w przedmiotowej sprawie przepisy kodeksu cywilnego dotyczące umowy ubezpieczenia – art. 805 § 1 i § 2 pkt 1 k.c., art. 821 k.c. i art. 822 k.c. oraz regulujące odpowiedzialność cywilną posiadacza i kierowcy z tytułu czynów niedozwolonych - art. 436 § 2 k.c. a nadto ustawa z dnia 22 maja 2003 roku

o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.)

W niniejszej sprawie bezsporna była zasada odpowiedzialności pozwanego za skutki zdarzenia z dnia 11 czerwca 2015 r. Pozwany nie kwestionował również zakresu niezbędnej naprawy, a jedynie jej uzasadniony koszt.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w aktualnym również na dzień dzisiejszy wyroku z 3 lutego 1971 r. (III CRN 450/70, OSNC 1971/11/205), o przywróceniu pojazdu do stanu poprzedniego można mówić jedynie wówczas, gdy stan pojazdu po naprawie, pod każdym istotnym względem (stan techniczny, zdolność użytkowa, części składowe, trwałość, wygląd estetyczny itp.) odpowiada stanowi tegoż pojazdu sprzed wypadku. Szkodę w rozumieniu

art. 361 k.c. stanowi różnica między stanem majątkowym poszkodowanego, który powstał po nastąpieniu zdarzenia powodującego uszczerbek, a stanem, jaki by w jego majątku istniał, gdyby to zdarzenie nie nastąpiło (zob. też wyrok Sądu Najwyższego z 20 października 1972 r., II CR 425/72, OSNC 1973/6/111).

Zgodnie ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu

do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń

i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu

na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej, powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 sierpnia 2003 r., IV CKN 387/01, LEX nr 141410, uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, OSPiKA 2002, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1988 r.,

I CR 151/88, niepubl.). Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma

w zasadzie znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy

oraz czy i jakim kosztem to uczynił. (zob. też wyrok SN z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, Lex nr 55515, wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 roku,

I ACa 1179/06, Lex nr 298601, wyrok SN z dnia 16 stycznia 2002 r., IV CKN 635/00, Lex nr 78370).

Wobec powyższego należy stwierdzić, iż szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to,

czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu.

Pamiętać przy tym należy, że wybór sposobu naprawienia szkody poprzez przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego lub wypłatę odszkodowania co do zasady należy do poszkodowanego, a nie do odpowiedzialnego za szkodę. Tym samym wskazanie poszkodowanym wybranego zakładu naprawczego może być jedynie propozycją, ale w żadnej mierze nie może wpływać na należną wysokość odszkodowania.

Naprawa pojazdu może być wykonana przy wykorzystaniu różnego rodzaju części. Części oryginalne „serwisowe” – O – są częściami oryginalnymi zalecanymi

przez producenta samochodu. Części (...) – oryginalne pozostałe, są to takie same części oryginalne, ale dystrybuowane przez ich wytwórców, tj. bez pośrednictwa koncernów samochodowych. Na rynku dostępne są

również inne części alternatywne, tj. (...) ((...)) – „porównywalnej jakości” – zamienniki posiadające na podstawie oświadczenia producenta o odpowiedniej jakości specjalny status „części o porównywalnej jakości” oraz Z – zamienniki „zwykłe” – pozostałe zamienniki (części nieoryginalne), które nie posiadają „oświadczenia” i statusu „porównywalnej” jakości.

W niniejszej sprawie nie zachodziły żadne przesłanki do uznania, iż uszkodzony pojazd przed zdarzeniem z dnia 11 czerwca 2015 r. składał się z części nieoryginalnych, nie pochodzących od producenta. Pozwany dokonujący oględzin pojazdu nie stwierdził,

iż którakolwiek z uszkodzonych części pojazdu już wcześniej podlegała naprawom. Ze zdjęć załączonych do akt szkody wynika natomiast, iż, uszkodzone lusterko (które podlegało naprawieniu przy użyciu części oryginalnej serwisowej) zawiera wytłoczoną wewnątrz nazwę i logo producenta pojazdu, co oznacza, iż przed szkodą stanowiło część pochodzącą od producenta. Faktem jest, iż części o jakości (...) nie różnią się od części oryginalnych pod względem jakości wykonania, jednakże nie zmienia to faktu, iż nie są to części oryginalne. Skoro naprawa pojazdu ma przywrócić go do stanu sprzed szkody, nie ma zatem podstaw, aby w miejsce części oryginalnych zamontować zamienniki, nawet o jakości (...). Jeśli natomiast naprawa pojazdu doprowadzi do wzrostu jego wartości w porównaniu do stanu sprzed szkody, to należne odszkodowanie może ulec zmniejszeniu. Dopóki wykorzystanie części oryginalnych przy naprawie samochodu nie prowadzi jednakże do zwiększenia się jego wartości w stosunku do wartości jaką posiadał przez wypadkiem nie ma żadnych przeszkód do uwzględnienia ich cen w kosztach naprawy. W tych zaś przypadkach, gdy wykorzystanie części oryginalnych skutkuje przyrostem wartości auta, ubezpieczycielowi przysługuje żądanie obniżenia odszkodowania, tj. ograniczenia go do sumy stanowiącej różnicę pomiędzy pełnym kosztem naprawy a kwotą odpowiadającą przyrostowi wartości auta. Uwzględnieniu przy ustaleniu tej relacji podlegają ceny części oryginalnych (wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 28 października 2014 r. III Ca 673/14). Naprawa pojazdu nie może być źródłem wzbogacenia dla poszkodowanego, jednakże ciężar dowodu w tym zakresie obciąża zakład ubezpieczeń. To on wywodzi bowiem skutki prawne z faktu zwiększenia wartości pojazdu po naprawie, gdyż skutkowałyby to zmniejszeniem należnego odszkodowania. Także względy celowościowe przemawiają za tym, aby ciężarem dowodu w tym zakresie obciążyć ubezpieczyciela, a nie poszkodowanego. Poszkodowany bowiem ma prawo oczekiwać,

że kwota ubezpieczenia pokryje wszystkie koszty przywrócenia jego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę. Nie jest on zazwyczaj specjalistą w zakresie cen części i samochodu jako całości, gdyż nie prowadzi analiz z tym związanych, których na co dzień dokonuje ubezpieczyciel (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 r. III CZP 80/11. OSNC 2012, nr 10, poz. 112; wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi z dnia 18 sierpnia 2016 r. w sprawie III Ca 698/16).

Okoliczność, iż pozwany oferował powodowi dokonanie naprawy za kwotę ustaloną w kosztorysie nie ma żadnego wpływu na zasadność domagania się przez powoda wypłaty odszkodowania w wysokości rzeczywiście poniesionej szkody, co już wskazano wyżej. Naprawa za kwotę oferowaną przez ubezpieczyciela zostałaby przy tym dokonana przy użyciu nieoryginalnych części zamiennych.

Pozwany powołał się na Wytyczne Komisji Nadzoru Finansowego dotyczące likwidacji szkód z ubezpieczeń komunikacyjnych. Na wstępie należy wskazać, iż są one skierowane jedynie do zakładów ubezpieczeń w rozumieniu ustawy o działalności ubezpieczeniowej. Zawierają ogólne wytyczne dotyczące działalności zakładów, wobec czego nie wiążą Sądu orzekającego w niniejszej sprawie. Sąd nie podziela natomiast stanowiska, zgodnie z którym naprawa z użyciem części oryginalnych może mieć miejsce jedynie w określonych w wytycznych wypadkach z powodów podanych wyżej. Ponadto Sąd rozstrzygał na podstawie konkretnego stanu faktycznego, w którym nie było podstaw do przyjęcia, iż przed szkodą w pojeździe zamontowane były inne części niż oryginalne.

Sąd zasądził zatem na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę, która nie przekracza kwoty stanowiącej różnicę pomiędzy kosztami naprawy pojazdu przy użyciu oryginalnych części zmiennych z logo producenta, które wyniosły 12.995,20 zł brutto, a odszkodowaniem wypłaconym przez pozwanego w kwocie 10.180,08 zł.

O obowiązku zapłaty odsetek Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i § 2 k.p.c.

w zw. z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych (...), zgodnie z którym, ubezpieczyciel ma co do zasady termin 30 dni na spełnienie świadczenia od dnia zawiadomienia o szkodzie, co w niniejszej sprawie miało miejsce 11 czerwca 2015 r. Odsetki należało zatem zasądzić po upływie terminu 30 dni od wskazanej daty, tj. od 12 lipca 2015 r.. Roszczenie odsetkowe za 11 lipca 2015 roku należało zatem oddalić.

Pomimo zmiany przepisów w zakresie należnych odsetek od dnia 1 stycznia 2016 roku, pełnomocnik powoda domagał się zasądzenia odsetek ustawowych. Ponieważ aktualnie obowiązująca konstrukcja odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie powoduje, że ustawowe zawsze będą niższe od ustawowych za opóźnienie uznać należy, że zasądzenie tych ostatnich za okres od 1 stycznia 2016 roku prowadziło by do przekroczenia granic przedmiotowych powództwa, sprzecznie z art. 321 k.p.c.. Powód reprezentowany był przez pełnomocnika profesjonalnego, a od zmiany przepisów do dnia wyrokowania upłynął okres wystarczający na modyfikację powództwa w tym zakresie. Wobec powyższego Sąd zasądził odsetki ustawowe, zgodnie z żądaniem powoda.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c.. Na rzecz powoda należało zasądzić 1.200 zł wynagrodzenia pełnomocnika (§ 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych. Dz. U. z 2015 r. poz. 1804), 139 zł opłaty sądowej od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 800 zł zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego (k. 65).

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1025 ze zm.) w zw. z art. 98 k.p.c. Sąd nakazał pobranie od pozwanego kwoty 59,82 zł tytułem części wynagrodzenia biegłego uiszczonej z funduszy Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Zgierzu (k. 91 w zw. z k. 122).